

[Formanden.]

uden dybtgående hjemlige restriktioner, og går derefter over til den videre behandling af dagsordenen.“ Også dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Ole Bjørn Kraft: Jeg vil først gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Gustav Pedersen, der gentog nogle udtalelser, som statsministeren allerede har fremsat overfor mig. Overfor disse udtalelser skal jeg kun sige, at de vandt ikke ved gentagelsen.

Hvad angår den dagsorden, der er foreslået af de to ærede medlemmer hr. Bertel Dahlgaard — der jo så øjensynlig har været initiativtageren og den førende — og hr. Gustav Pedersen, som har fulgt trop, skal jeg kun sige, at jeg ikke kan tænke mig, at der er nogen i denne sal, der er i tvivl om, hvorledes det konservative folkepartis stilling overfor denne dagsorden vil være.

Vi har under denne debat gjort vor stilling klar, og vi har krævet klarhed af andre. Vi vil stemme imod denne dagsorden alene af den grund, at den godkender kronensskæringer, som vi ikke har givet tilslutning til; men vi vil også stemme imod den, fordi den tilsiger støtte til regeringen og udtaler tillid til regeringens ledelse af rigets politik. Vi kan ikke give støtte til regeringen, og vi har — efter de udtalelser, som den højtærede statsminister i disse dages debat har fremsat om regeringens økonomiske politik, dens svage og vakkende holdning overfor den truende inflationsfare, dens klare afvisning af vore synspunkter — ingen tillid til regeringen, og vi ønsker at give dette et klart udtryk ved at stemme imod denne dagsorden. Vi vil ikke sætte os mellem to stole i en sag, der af partierne kræver en klar stillingtagen, en sag, der er af en så vidtrækkende betydning, og som kan blive bestemmende for hver enkelt dansk families materielle velstand.

Jeg vil gerne, inden denne debat slutter, føje nogle enkelte bemærkninger til det, jeg allerede har sagt.

I min tale i tinget i dag har jeg fremhævet den holdning, det konservative folkeparti har indtaget i de to år, der er gået siden valget i 1947, den samarbejdsvilje vi har vist, og det samarbejde vi har deltaget i. Vi har samarbejdet med den lovligt udpegede regering om pengesaning og om landets genopbygning, indtil socialdemokratiet og dets regering besluttede sig til at løsne saneringsbåndene. Vi har medarbej-

det ved en række erhvervsøkonomiske love, også vareforsyningsloven; vi har været med til at vedtage den her i tinget flere gange, ikke fordi den i sin udformning svarede til vore ønsker, men fordi det hver gang lykkedes os at få sådanne ændringer i det forlængelsesforslag, den højtærede handelsminister fremsatte, at det betød et skridt videre frem imod en frigørelse af erhvervslevet. Vi har også deltaget i andet lovgivningsarbejde, fordi det er vor opfattelse, at det også kan kræves af en opposition, at den viser en reel samarbejdsvilje. Vi har samarbejdet med regeringen, så længe dens politik ikke ville føre til, at den bedring i folkets og landets økonomiske stilling, der var opnået ved, at folket havde påtaget sig afsavn og byrder, blev forspildt. Men da regeringen hin søndag, den 18. september, nægtede at forhandle med os om sagen, nægtede at give den fornødne tid til, at en virkelig drøftelse og undersøgelse af den foreliggende sag kunne finde sted, måtte samarbejdet imellem regeringen og os bryde, fordi den rette ånd fra regeringens side til et demokratisk samarbejde nu øjensynligt ikke længere var tilstede. Regeringen viste os igennem den holdning, den indtog hin søndag, at den ikke længere havde vilje til at forstå andres synspunkter og blót imødekomme det enkle og berettigede ønske om, at der kunne blive tid til en virkelig drøftelse og undersøgelse af problemerne. Regeringen nægtede os dette til trods for, at regeringen burde kunne forstå, at det for en konservativ tankegang var en meget vanskelig sag at være med til at rokke ved landets mønt. Den højtærede statsminister har talt om det demokratiske samarbejde. Det er med en hjertelig beklagelse, at jeg fra denne talerstol er nødt til at sige til regeringen, at den dag ikke viste samarbejdsvilje, at dette sindelag ikke var tilstede på et afgørende tidspunkt.

Denne debat går nu mod sin afslutning. Der foreligger den dagsorden, som jeg allerede har taget stilling til; vi har også et forslag fra partiet venstre. Inden debatten slutter, vil jeg spørge den højtærede statsminister, om han nu mener der er tilvejebragt den fornødne klarhed. Synes den højtærede statsminister, at han har fået den afklaring, han har tilstræbt og som han hele tiden har holdt tinget for øje, var regeringens ønske og politik? Mit parti ser med bekymring fremtiden imøde. Det er vor opfattelse, at gunstige muligheder for et nyttigt, positivt arbejde er blevet forspildt. Vi tror ikke, at sagernes saglige afgørelse og det politiske liv er vel tjent med den afgørelse, som